

„Pa kaj? In kako? Slišite, človek božji!“ in mahoma je stresel notarja za rame. „Plemeniti vitez Don Quijote de la Mancha je zašel med čarodejce in kriyovernike, ki so mu z zločesto prevaro in lažjo nastavili obličje . . .“

„Zorne Dulcineje de Toboso!“ je zaključil notar, obraz sila nedolžen, glas pa enomeren in zaspan, kakor da bi se mu sanjalo.

„Ti, šolmošter, pazi na svojo babo!“ je šepnil župan Jerneju Cepudru, ki se je bil približal.

Nadučitelj je odprl usta in se je poslušno ozrl za gospo Blanko.

Doktor pa je stopal z notarjem k družbi nazaj, levico v žepu, desnico s prstom na čelu:

„Pa kako se je zgodilo? Zopet se je utrgal kos življenja in je propadel: kakor da so vsi grehi odpuščeni . . . Ali je resnica, ali prevara? In če ni laž oči in laž možganov, ki morda vro od čudne, zagrizene bolezni, — kako je potem mogoče? Kakšna je bila zgodba, kako se imenujejo vzroki, da je prišla ona v ta kraj, med te ljudi, v naročje svojega moža?“

Pogledal je kvišku: gospod Jernej Cepuder je stal pri svoji ženi; doktorju se je zazdelo, da nikdar ni videl toli gnusnega in mrzkega človeka in da tudi Jernej Cepuder ne more biti vedno tako gnusen in mrzek kakor baš ta hip, za ravno ta pogled doktorjevih oči.

(Dalje prihodnjič.)

G r o b.

Sredi polja prostranega,
sredi polja oranega
sanjal bi tako rad vekomaj,
ko grem z belo nevesto na raj.

V planem grob izkopljite mi,
poljskih rož vanj denite mi,
ko bo zarja zlatila nebo,
žvrgolel moj škrjanček sladko.

V grobu zarja sijala bo,
v grobu pesem ostala bo —
ves ozarjen bom vekomaj spal
in škrjanček mi bo drugoval.

C. Golar.